

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Č. 92
Seslání ducha
svatého
2011

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Poděkování
P. Jendovi Balíkovi
- Zprávy nejen
z farnosti
- Program farnosti
- Vybíráme z kroniky
- Živé slovo

Milí farníci,

koncem června předám vedení farnosti svému nástupci. Završí se 6 let našeho společného života, během kterých jsem se spolu s vámi snažil pokračovat v tom, co vybudoval P. Marián a rozvíjet náš život tak, jak ukazovaly potřeby a jak dovolily možnosti.

Vám všem děkuji za spolupráci.

Děkuji zvláště mým nejbližším spolupracovníkům: P. Vladimírovi a jáhnu Pavlovi, Lídě a Jiřímu, paní Peškové, panu Čokovi, ministrantům, členům farní pastorační a ekonomické rady a všem, kteří jste přijali jakoukoliv sebenepatrnější službu pro naši farní rodinu. (Promiňte, že zde neuvádím dlouhý seznam jmen.)

Děkuji též za osobní přátelství, která jsem mohl s mnohými z vás navázat.

Děkuji vám, kteří jste na mě mysleli nejen v modlitbách, ale i v hmotných potřebách. Vykrmít mě se vám sice nemohlo podařit, ale to, že jsem prakticky nemusel chodit na nákupy a mohl se o jídlo dělit s návštěvami, je vaše veliká zásluha.

Děkuji vám všem, kteří jste mě zvali do svých domovů.

Mohl jsem tak více poznat styl vašeho života.

Být knězem je něco trvalého, co se nemění přidělenou funkcí. Od července sice nebudu mít farnost, ale knězem pochopitelně zůstávám. Proto budu každý den sloužit mši svatou (často v kapli teologické fakulty v Dejvicích), modlit se, zpovídat a duchovně doprovázet ty, kteří o to projeví zájem.

Co tedy vlastně budu dělat?

Mým úkolem bude jako ředitel vést a moderovat Sekci pro mládež, tedy inspirovat a pracovat v pastoraci mládeže našich diecézí. To v sobě obnáší především dobře připravovat pravidelná setkání samotné Sekce, protože zde se scházejí lidé zodpovědní za diecéze z celé ČR a vznikají důležité programy v pastoraci mládeže. Dále budu mít zodpovědnost za vzdělávání kněží, řeholníků a laiků, kteří se na službu mládeži připravují nebo jsou v ní zapojeni. K tomu v roce 2002 založila ČBK Studijně-formační kurz. Kromě toho mi připadne úkol moderovat přípravu velkých celostátních setkání mládeže a podílet se na přípravách světových dnů mládeže.

Úkol je to významný a také náročný. Vždyť se jedná o budoucnost. Spoléhám na vaši podporu a zejména modlitbu. Také já na vás budu pamatovat, a tak se vlastně neloučíme, protože zůstáváme na společné cestě.

V sobotu 18. června v 18.00 při mši společně poděkujeme za vše, co nám dopřál Bůh společně prožít.

A modleme se nadále za sebe navzájem. Žehná

P. Jenda

„Přátelství je, když můžete člověku o sobě říci i to nejhorší.“

Vladimír Vysockij

Stalo se jakýmsi zvykem dnešní doby mít přátele na Facebooku. Někdo se může chlubit tím, že jich má stovky, další mluví o tisících. Je to taková hezká virtuální realita, která ale nikoho k ničemu nezavazuje. Je lepší mít několik opravdových přátel, na které se můžete spolehnout, o kterých víte, že vás vyslechnou, že vám pomohou a se kterými si máte hlavně co říct. Nevadí, že bydlí dál od vás a že se s některými vídáte jen několikrát do roka.

V naší farnosti jsme se vídali s otcem Janem Balíkem 6 let. Nyní nás opouští a odchází na nové působiště. Děkujeme mu za vše, co vykonal pro strašnickou farnost, a vyprošujeme pro něj hojnost Božího požehnání a stále zdraví. Věříme, že na nás bude vzpomínat a myslet ve svých modlitbách.

Přátelství je, když můžete člověku o sobě říci i to nejhorší. Komu jinému než knězi ve zpovědnici?

Otče Jane, děkujeme Ti za všechno!!!

■ ■ ■ SLOVO NA OKRAJ

...Tu vystoupil Petr spolu s jedenácti, pozvedl hlas a oslovil je: „Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil – vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci.“

... „Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. Byl vyvýšen po pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil – nyní jej seslal na nás, jak vidíte a slyšíte.“

Vystoupení apoštola Petra je fascinující v tom, jak nebojácně vystoupil, dokázal získat všechny přítomné, a zároveň jim vmést do tváře jejich provinění. Jeho slova dopadala na shromážděné posluchače jako rány bičem a vyvolala v nich pocit lítosti a zoufalství („Co máme dělat, bratři?“). Sám o sobě by nikdy nevystoupil, protože by mu v tom bránila zbabělost a strach, a pokud by se přece jen odhodlal k podobnému vystoupení, zaplatil by za toto životem. Ježíšem slíbený Přímlovce z něj udělal nebojácného člověka a vložil mu do úst slova, která měla zázračný účinek.

Jak by se dnes na podobné vystoupení připravoval dnešní člověk? Zjistěte by tomuto předcházely dlouhé hodiny rétorické průpravy, rozsáhlá reklamní kampaň, návštěva u vizážisty, zakoupení luxusního obleku, ale... Stejně by měl obavy, zda se mu podaří posluchače oslovit a zaujmout, a určitě by počítal s tím, že se na něj snese sprška vajíček nebo rajčat. Tak to dnes chodí na tomto světě: pokud chci být pořád „in“, musím neustále něčím novým zaujmout, být výkonný a hýřit nápady. Apoštol Petr by dnes z našeho lidského hlediska na trhu práce neuspěl: neměl žádné vysokoškolské vzdělání, neuměl žádný cizí jazyk (v tehdejší době se jednalo o latinu a řečtinu), mluvil nespisovně (galilejské nářečí), dostával se často do sporu se svým nadřízeným (Ježíšem z Nazareta), vzpíral se mnohdy jeho příkazům. Nebyl žádný perfekcionista, opakovaně chyboval, ale svých selhání upřímně litoval- a hlavně věřil. Po Ježíšově zmrtvýchvstání už žádné pochybnosti neměl. Přijal Ducha svatého a v jeho dalším veškerém jednání se odráželo to, čeho byl plný: Ducha moudrosti a rozumnosti, Ducha rady a síly, Ducha poznání a bázně Hospodinovy.

Ve veškerém našem jednání se odráží, čeho jsme plni: pokud plníme svůj život převážně sledováním bulvárních zpráv, poplynou z nás kusé a plytké zprávy. Pokud sledujeme televizní „sladáky“, budeme mluvit jako jejich představitelé, pokud se necháme přehlušit křikem všudypřítomné reklamy, budeme pak „uctívat zboží v chrámech konzumu“.

Pokud se zklidníme, zaslechneme šepot Ducha svatého...

Bohuslav Zezula

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ **Také v lappersdorfské farnosti se chystá změna**

Pravé náboženství je vystavěno na skále, ostatní se zmítají ve vlnách času.

F. Bacon

Nejen naše farnost zažije v nejbližší době změnu – i naši spřátelenou bavorskou farnost v Lappersdorfu čeká příchod nového kněze – i když o něco později, až od 1. září. Na místo nám známého P. Herberta Madera, který odchází do Bad Kötzingu, přijde P. Alexander Huber, nyní působící jako kaplan v kostele sv. Wolfganga v Řezně. Nový kněz je třiatřicetiletý řezenský rodák. Podle zprávy v časopise „Mittelbayerische Zeitung“ byl jmenováním do Lappersdorfu potěšen nejen proto, že bude nadále sloužit blízko svého domova, ale také proto, že tuto farnost zná jako velmi aktivní a živou, zformovanou pozitivním působením dosavadních kněží. (Noviny připomínají jak nynějšího kněze P. Madera, tak i předchozího P. Gottfrieda Dachauera – jména, která i nám jsou známá a milá a která máme v úctě.)

P. Huberovi přejeme Boží posilu pro jeho činnost v novém působišti. Zároveň se těšíme, že i vzájemný vztah našich farností vstoupí do další etapy a bude oběma stranám přinášet radost a požehnání.

Jana Vachulová

■ **Když dáváš (almužnu), ať neví tvá levice, co dělá pravice.**

Vážení farníci a přátelé naší mateřské školy,

jsme vám velmi vděční, za vlídné, a hlavně štědré přijetí sbírky pro naši církevní MŠ.

Vaše štědrost dokonce předčila naše očekávání, a proto vám všem opravdu ze srdce velmi děkujeme za podporu našeho projektu. Také bychom vás tímto chtěli nadále poprosit o modlitbu a vyprošování milostí pro naši MŠ!

Jelikož naše školka není zrovna v blízkosti vaší farnosti, tak bych vás nyní ráda blíže seznámila s naším záměrem. Rodiče z okolí mateřské školy projevíli zájem o rozšíření, tj. zvýšení počtu míst v MŠ, jelikož každým rokem zájemce odmítáme. O naši MŠ mají zájem nejenom rodiče z řad místních farností, ale také rodiče z jiných křesťanských církví, dokonce i z nevěřících rodin. Je to i tím, že máme snížený počet dětí na třídách (v současné době na 15) a také máme velmi dobré zkušenosti s integrací. Vzhledem k našim omezeným finančním možnostem jsme se rozhodli, že zrealizujeme zastřešení a zasklení venkovní terasy navazující na třídu „Pokusy, objevy“. Tyto stavební úpravy nám umožní zvýšit počet dětí v naší MŠ až o 8, (maximální počet dětí na třídu se nám tím zvýší

na 19, tento počet bychom do budoucna již nechtěli překročit). Tyto stavební úpravy nám také umožní vytvoření samostatného „zoo koutku“ – již nyní máme ve školce tyto zvířecí kamarády: králíky, morče, pískomily, želvy, tropické šneky, rybičky. Samostatný koutek umožní rozšíření životního prostoru zvířátek a možnost pozorovat je celodenně přes sklo, aniž bychom je rušili v jejich životním rytmu. Naše MŠ má velmi dobré vztahy s místní farností Praha – Lhotka, která se od vzniku MŠ věnuje naší podpoře (finanční i duchovní) – tato farnost se také podílí na financování MŠ.

V současné době jsme ve fázi, kdy je hotový projekt, máme podanou žádost na stavební úřad a získáváme cenové nabídky od firem, které by mohly tyto stavební úpravy provést. Předpokládaná cena stavebních úprav se vyšplhala do výše, kterou mám-li být upřímná, jsme nepředpokládali. Náklady na stavební práce včetně projektu, stavebního povolení apod. budou nejméně 550 000 Kč. K tomu je třeba ještě přičíst náklady na dovybavení prostor. Doufali jsme, že cena bude asi o 100 tisíc nižší. Proto se v tuto chvíli snažíme získat chybějící finanční prostředky, kde se dá. Na financování těchto úprav se bude podílet samozřejmě naše MŠ, zřizovatel (Arcibiskupství pražské), Lhotecká farnost, dále použijeme výnos z Tříkrálové sbírky ve farnosti Lhotka a cca. třetinu ceny poskytnou rodiče z fondu sdružení rodičů. Dále se na celkových nákladech budou také podílet vaše dary a další farnosti, které jsme v rámci našeho projektu oslovili.

Celá věc je o to komplikovanější, že celkový roční rozpočet naší MŠ bude včetně těchto stavebních úprav nejméně 2 500 000. Naše náklady se zvýšily na základě zdražení nájemného, poplatků za služby a také zvýšením platů ve školství – to vše sice bylo v dotaci MŠMT zohledněno, ale již v ní nebyly zohledněny náklady na provoz. Z MŠMT máme přiznány roční dotace ve výši 1 290 000, dále máme jako zdroj financování roční školné ve výši 340 000, dary rodičů cca. ve výši 50 000 a roční podíl rodičů na stravě ve výši 120 000. Jak jsem se již zmínila, s částkou 550 000 z tohoto se počítá na stavební úpravy. Rozdíl v běžných příjmech a výdajích je tedy v tomto roce 150 000. V této oblasti jsme již odkázáni na dary. Přes všechny tyto těžkosti věříme, že s pomocí Boží se vše podaří finančně zvládnout a realizovat.

Magdaléna Vlčková
ředitelka

■ Jarní farní úklid

Poděkování všem, kteří se podíleli na Velkém farním jarním úklidu o posledním květnovém víkendu. Bohu díky za všechnu vaši pomoc. Vše, co bylo potřeba vysmýčít, vydrbat a naleštit, se zvládlo. Na půl roku máme vystaráno. ☺

Lída

■ Omluva redakce

V minulém čísle farního zpravodaje došlo zřejmě vinou tiskařského šotka ke dvěma chybám:

- V části Velikonoční nabídka se mluví o Roudnickém oltáři. Správné jméno malíře je Hans Hesse.
- V části Tváře naší farnosti má být správně napsáno Portrét neobyčejného farníka.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

■ Mariánská pouť v Úmyslovicích

Bratři a sestry,

dovolují si Vás pozvat na Mariánskou pouť Polabí v Úmyslovicích – Ostrově, která se koná 26. června 2011, tj. poslední neděli v červnu. Odjezd autobusu od nového kostela Neposkvrněného početí Panny Marie ve Strašnicích bude ve 13.00. Odvoz je zdarma. Návrat v 18.00 – 18.30 hod. Hlavním celebrantem bude Mgr. Tomáš Holub z královehradecké diecéze spolu s kněžími a jáhny.

Začneme ve 14.30 v Ostrově modlitbou růžence před sochou P. Marie a poté se vydá 15 procesí v doprovodu dechové hudby a mariánských písní do Úmyslovic. Handicapované osoby odváží autobus. V 16.00 hod. začne slavná mše sv. před kostelem v chládku staletých lip. Je možno sedět na židlích. Můžete-li, vezměte s sebou vnučata, aby místní obyvatelé viděli, že církev žije a má své nástupce. Jedná se o evangelizaci, která je v tomto kraji tolik potřebná. Kdo by chtěl toto pojmut jako rodinný výlet a jet autem, může navštívit zámek v Poděbradech, místo, kde se narodil král Jiří z Poděbrad. Lze si též prohlédnout lázeňskou kolonádu, květinové hodiny, kde trpaslík odklepává kladívkem na muchomůrce každou hodinu. Budou zde i atrakce pro děti. Pokud to čas dovolí, přinesme tuto oběť – je tolik potřebná.

Děkuji

Vlastislav Sixta

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ NOC KOSTELŮ

Stejně jako loňského roku se i letos naše farnost zapojila do mimořádné, celonárodní akce nazvané „Noc kostelů“. Dne 27. května se v České republice ve večerních hodinách otevřely dveře 920 kostelů. V Praze a Středočeském kraji to byly dveře 133 kostelů a modliteben, které jiné dny zůstávají zavřeny a mimo doby konání bohoslužeb jsou prakticky nepřístupné.

Noc kostelů je tedy jednou z možností, kdy si lidé mohou zblízka prohlédnout interiéry kostelů a modliteben se všemi památkami a uměleckými poklady, které se v nich nacházejí. A že jich není málo!

Kromě vlastní prohlídky interiérů byly ve všech kostelech a modlitebnách připraveny kulturní programy v křesťanském duchu, které nemohou neoslovit i ty návštěvníky, kteří běžně kostely nenavštěvují.

Pro usnadnění orientace zájemců o návštěvu kostelů v Praze a Středočeském kraji vydalo Arcibiskupství pražské velice hezkou a přehlednou informativní brožuru, z níž se zájemci dověděli o adresách všech otevřených kostelů a modliteben, programech řazených podle času jejich konání, návazností na dopravu včetně mapky Prahy a okolí.

Noc kostelů v našem kostele zahájil P. Balík slavením mše svaté, kterou doprovázela dětská chrámová hudební skupina, tzv. Malá Kalča. Po ní následovala krátká přednáška pana Ing. Synka o architektuře kostela, která pokračovala po hodinovém varhanním koncertu barokní hudby Marie Zahradkové houslemi Vítězslava Ochryna a zpěvem Pavly

Vejmeklové. Poté se zájemci mohli seznámit s jednou ze zvláštností našeho kostela – varhanami a dále se vzpomínkou na našeho rodáka J. B. Foersterera. Samozřejmě že mezi tímto programem a někdy i při něm si návštěvníci prohlédli celý interiér kostela včetně přilehlých prostor. Na závěr bylo v učebně pro všechny připraveno občerstvení.

Jak jsme napočítali, programu v našem kostele se letos zúčastnilo kolem 216 návštěvníků (v loňském roce 178). Největší počet jsme zaznamenali při mši svaté, jednalo se však většinou o naše farníky, kteří se zúčastňují bohoslužeb v našem kostele pravidelně. Před koncertem jich část odešla, avšak přicházeli další, kteří si chtěli poslechnout koncertní skladby a zúčastnit se dalšího programu.

Velký zájem byl o přednášku pana architekta Ing. Synka, který velmi zajímavě seznámil přítomné s historií příprav a vlastním průběhem stavby, a vysvětlil duchovní pojetí stavebního řešení našeho kostela. K tomuto tématu také směřovala většina dotazů zúčastněných a mnoho jich přišlo právě jen kvůli ní.

Rovněž velký zájem byl o varhany, takže se ani všichni zájemci na kůr nevešli.

Menší zájem byl o přednášku Pavla Mareše a Jany Vachulové o našem rodákovi J. B. Foersterovi, což lze přičíst tomu, že se konala v pozdější hodině. Na závěr při volné prohlídce kostela se o varhanní preludia postarala paní Pavla Jůzová.

Dle mého názoru tato mimořádná akce měla nemalý význam jednak pro věřící, kteří se běžně zúčastňují akcí ve svých farnostech a vzdálenější kostely nenavštíví. Někteří, jak mi sami řekli, si vybírali akce v jednotlivých kostelech dle svých zájmů a spěchali, aby stihli všechny, které si naplánovali. To byl např. jeden z důvodů, proč se nemohli v našem kostele zúčastnit celého programu, jak by si sami přáli. Byli také návštěvníci, kteří se snažili „ulovit“ co nejvíce razítek z navštívených kostelů, a tak po krátké prohlídce spěchali dále.

Pro tzv. nevěřící, kteří přišli do kostela buď ze zvědavosti, nebo se zájmem o některou určitou akci má tato akce nemalý význam už proto, že se seznámí nejen s křesťanskými památkami, ale i křesťany, projevy přátelství i pohostinností křesťanů. Jak jsem sama pozorovala a z rozhovorů s některými z nich zjistila, určitě je tato akce oslovila a myslím si, že se do našeho nebo i jiného kostela určitě vrátí a třeba s pomocí Ducha svatého najdou cestu k našemu Pánu.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem, kteří se na organizaci této akce v našem kostele podíleli – zvláště velký dík patří panu Milanu Čokovi. Do budoucna bych si přála, aby se příští rok do její přípravy a realizace zapojilo více ochotných spolufarníků – už třeba jen tím, že svojí účastí a vstřícným přístupem k návštěvníkům otevřeme jejich srdce skrze naše společenství pro vnímání Božího království.

Marie Boháčová

■ ■ POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA PRO MANŽELE

Rádi bychom se s Vámi podělili o naše dojmy z duchovní obnovy, která se uskutečnila v naší farnosti. Téma bylo „Dar a přijetí mateřství“ a podělili se s námi o něj MUDr. Lucie a Martin Šmehilovi a gynekolog MUDr. Mário Šmehil.

Povídali jsme si o daru mateřství a pak zejména o situacích, kdy se nám nedaří tohoto daru – dítěte – dosáhnout. Velice odborně, ale přesto srozumitelně jsme měli možnost dozvědět se od věřících lékařů o způsobech léčby neplodnosti. Jde o to, že máme možnost volby. Neexistují jen metody umělého oplodnění, která nabízejí centra asistované reprodukce. Především zde nedochází ke skutečné léčbě neplodnosti. Metody, které se zde provádějí, odporují Bohem dané lidské přirozenosti, morálce, etice i legislativě. Lékaři často nepátrají po příčinách neplodnosti, některá vyšetření pro jejich zdlouhavost ani nenabízejí. Jedná se často o poruchy léčitelné, po jejichž odstranění (buď přeléčením, nebo operativně) dochází k otěhotnění přirozenou cestou. Obecná

informovanost o těchto věcech je ve společnosti velice malá – například i u zdravých párů může trvat jeden až dva roky, než dojde k otěhotnění. Je dobré vědět, že máme i přirozené metody, které nám mohou dopomoci k mateřství. Například symptotermální metody přirozeného plánování rodičovství, cvičení Ludmily Mojžíšové a další.

Byla velká škoda, že o přednášku byl menší zájem, neboť o těchto věcech je dobré vědět. Z nevědomosti se dá v tomto směru udělat spousta chyb. Jde o velice citlivé a choulostivé téma, o kterém lidé neradi mluví. Ale dnešní společností (lékaři) jsme tlačeni k unáhleným rozhodnutím. Inspirací nám může být dokument Kongregace pro nauku víry „Donum Vitae – Dar života“ o respektování počínajícího lidského života a o důstojnosti plazení, který nám dává odpovědi na některé aktuální otázky: úcta k lidským embryím, zásahy do lidského plazení nebo morálka a občanské právo.

manželé Čermákovi

■ ■ PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ A DĚTSKÝ DEN

Dne 5. června se v naší farnosti uskutečnila radostná událost. Osmnáct dětí přistoupilo poprvé po své první svátosti smíření, kterou přijaly den předem, ke svému prvnímu svatému přijímání. Pod vedením P. Jendy Balíka a Lídy Burianové se na tuto událost několik týdnů pečlivě připravovaly. Společně s dětmi se na tuto událost připravovali i rodiče, které vedl P. Vladimír Kalík. Každé setkání mělo své téma, nad kterým rozjímali rodiče i děti. Děti pečlivě plnily po celou dobu přípravy úkoly,

kteří z témat vyplývaly, a nadšeně se těšily na první setkání s Kristem v eucharistii. Za asistence dojatých rodičů, prarodičů, sourozenců a ostatních příbuzných prožily naše děti nádhernou slavnost.

V tento den nezapomněly ani na chudé děti, kterým nesly v obětním průvodu svůj dárek k oltáři.

Celou slavnost zakončila malá oslava ve farní kavárně, kde děti dostaly výborný dort a připily si dětským šampaňským. P. Jenda nakonec všechny děti obdaroval krásnou knížkou „Každodenní život v Ježíšově době“.

Pro všechny zúčastněné je jistě tento den nezapomenutelným. Všem, kdo se o přípravu i důstojný průběh prvního svatého přijímání zasloužili, patří velký dík!

Ve stejný den odpoledne se mohly děti spolu s rodiči zúčastnit farního Dětského dne na hřišti nedaleké školy. Tématem byl film Jana Svěráka – „Kuky se vrací“.

Všechny zúčastněné děti dostaly na začátku mapu, podle které postupovaly od úkolu k úkolu a snažily se získat do své soutěžní mapky nálepku za splnění. Na deseti stanovištích jim k tomu pomáhala mládež z naší farnosti. Atmosféra celého odpoledne byla radostná a nadšení znásobil P. Jenda, který všem dětem přinesl zmrzlinu. Celé odpoledne pak završilo fotbalové utkání, ve kterém si kromě malých fotbalistů zahrálo i několik tatínků – jeden odcházel nakonec domů bos, protože boty se mu při fotbale úplně rozpadly.

Na závěr chceme poděkovat Bohu za tyto krásné okamžiky a za společenství naší farnosti.

Martina Buriánková

■ ■ VÝPRAVA NA HRAD KARLŠTEJN

7. května se uskutečnila výprava na hrad Karlštejn. Na předem určené místo jsme dorazili vlakem a již po pár metrech chůze od vlakové zastávky jsme se mohli kochat krásou tohoto středověkého hradu. Po vstupu hradní branou na nádvoří jsme se zúčastnili prohlídky. Prohlídka vedla sice vyhrazenými místnostmi, ale i tak jsme se dozvěděli různé zajímavosti – jak o této stavbě, tak i o osobním životě Karla IV. (Všechny nás překvapilo, že císař měl zálibu v pečených veverkách.) Mimo jiné jsme se dozvěděli, že Karlštejn nebyl nikdy dobyt.

Po ukončení prohlídky, ze které si odnesly mnoho děti i dospělí, jsme se vydali na okružní cestu lesem. Míjeli jsme mnoho přírodních útvarů, které nás zcela okouzly. Během této cesty byly děti prozkoušeny ze získaných poznatků z historie Karlštejna. Měly za úkol vyobrazit tvář císaře Karla za použití přírodních materiálů či prokázat své vědomosti závěrečném kvízu. Děti si posílily svou fyzickou zdatnost a nadšení v jejich tvářích svědčilo o kvalitně odvedené práci jak ze strany vedoucích, tak i pomocníků.

Cestou k vlakové zastávce jsme se naposledy pokochali fascinující siluetou hradu. Vyčerpaní, ale šťastní jsme se vrátili domů s dobrým pocitem a s kapsami plnými sladkostí.

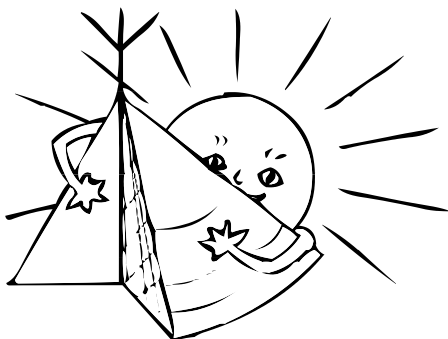
Nikola Káchová, Klára Buriánková

■ ■ ■ ...OD LÍDY

Milé děti,

pomalu se blíží prázdniny, na které se všichni jistě moc těšíme. Už aby byly! Někdo jezdí pravidelně k babičce, někdo k moři, do hor, na kolo, na vodu, někdo raději na stará známá místa, kde se setkává se známými kamarády. Poznáváme také spoustu nových dobrých kluků a holek, se kterými je skvělá zábava, kteří znají spoustu zajímavých her a mají výborné nápady. Pak se může stát, že náš starý dobrý přítel sedí někde stranou a jen smutně pozoruje, jak si to s novým kamarádem pěkně užíváme...

Našla jsem několik moudrých rčení jak se k sobě chovat, jak si jeden druhého vážit. Třeba od starých Indiánů:

- Člověka nepoznáš, pokud měsíc nechodíš v jeho mokasínech.
- Nesuď druhého, pokud jsi neušel aspoň míli v jeho mokasínech.

Erasmus Rotterdamský, slavný středověký učenec nabádá své žáky:

- Děláš-li nové přátele, nezapomínej na staré.

Nebo všem nám dobře známá písnička Zdeňka Svěráka:

- „Neopouštěj staré známé pro nové...“

Někdy je to s kamarády těžké, jedno karmelitánské přání radí:

- „...kamarády neopouštěj, ale jim odpouštěj...“

Milé děti, přeji vám i vašim rodinám pěkné, Pánem Bohem požehnané prázdniny, spoustu dobrých přátel, ale hlavně, abychom my byli pro druhé těmi pravými, dobrými a věrnými kamarády.

Lída

■ ■ A CO SE PRO VÁS, DĚTI, CHYSTÁ?

Jeden náš společný přítel se v tyto dny loučí s naší farností – je jím náš milý otec P. Jenda Balík. Pan arcibiskup Dominik Duka jej pověřil vedením Sekce pro mládež ČR při České biskupské konferenci. Ani jeho neopouštějme. Zůstaňme mu věrní, děkujme mu za všechno, co pro nás dělal a dělá, modleme se, aby mu Pán i nadále žehnal, aby jemu svěřený nelehký úkol s Boží pomocí dobře plnil. A prosme i za nově nastupujícího pana faráře P. Karla Kočího, abychom jej přátelsky přijali a byli jeho poslušnými ovečkami.

Protože kněží to lehké rozhodně nemají...

*Kněz musí být
zcela velký a zcela malý,
vznešené mysli jako králův syn,
jednoduchý a prostý jak selský čeledín,
hrdina, který sám sebe zvládl,
člověk, jenž Bohu podlehl,
zdroj svatého života,
hříšník Bohu oddaný,
pán vlastních žádostí,
služebník slabých a sklíčených,
před nikým se neohýbající,
k nejnižším se sklánějící,
žák Mistra svého,
vůdce boje duchového,
žebrák vztažených dlaní,
herold se zlatými dary,
mocný bojovník,
žena u lůžek nemocných,
stařec úsudkem, dítě důvěrou,
k Nejvyššímu směřující, i nejmenší ctící,
v radosti rozhodný,
v bolesti trpělivý,
závisti daleký,
v myšlení jasný, v řeči pravdivý,
pokoje přítel, zahálky nepřítel,
sám pevný jak skála – docela jiný než já.*

Středověký rukopis ze Salcburku

■ Program do prázdnin

Slavnostní rozloučení s P. Jendou Balíkem

V sobotu 18. června v 18 hodin při mši svaté. Po ní jste všichni srdečně zváni do farního sálu na agape.

Pouť k Pražskému Jezulátku

V pondělí 20. června. V 16 hodin zde bude Otec Jenda sloužit mši svatou na poděkování za uplynulý školní rok. Po mši svaté dostanou děti, které chodily na náboženství, vysvědčení.

Sraz je v 15 hodin před farou nebo v 15.50 hodin před kostelem Panny Marie Vítězné, v Praze 1, Karmelitská ul. Neměla by chybět prohlídka kostela už tradičně s P. Šleichem a cestou domů zmrzlina. Návrat před faru kolem 18.30h.

■ ■ ■ ŽIVÉ SLOVO

■ ■ VÝCHOVA KŘEŠŤANA

Vaše dítě má život tělesný a díky Vaší péči a Boží pomoci snad uvidíte, jak poroste a bude se rozvíjet. Jako dobří rodiče se budete snažit zajistit mu všechno potřebné ke zdravému vývoji. Dítě má však i život duševní a jeho rozvoj bude taky z velké části záviset na vaší péči, která se projeví zvláště ve výchově.

Přišli jste požádat o křest, aby vaše dítě dostalo i život Boží, aby se narodilo pro Boží království, stalo se dítětem Božím a mělo možnost žít bez konce ve společenství svatých i po tom, co tělesný život skončí. Podobně jako tělesný život potřebuje stravu a pohyb, jako duševní život potřebuje vzdělání, výchovu a dobré vztahy, tak duchovní život – život Boží v nás – potřebuje duchovní stravu Božího slova a svátostí. Z nich čerpá a rozvíjí se.

K vašim úkolům bude nyní patřit péče o dítě ve všech třech rovinách, které nelze oddělovat. Jinak řečeno, aby někdo mohl být dobrým křesťanem, musí být i dobrým člověkem. Nebo ještě jinak: k harmonické osobnosti vyrovnaného a šťastného člověka nebude stačit, když dítě vystuduje a dosáhne dobrého postavení, když bude k tomu ještě skvělé ve sportu, hudbě a tanci, když zvládne cizí jazyky a získá velký majetek. Musí se naučit taky vládnout sobě, rozvinout ušlechtilé city a vlohy, přemáhat negativní sklony a ovládat vášně. Jinak sám rozbourá a zničí i to, čeho dosáhl. Neméně je důležitá i duchovní rovina či třetí opora trojnožky, chcete-li. Když se vaše dítě naučí žít duchovně, žít jako Boží dítě, objeví a získá nesmírné bohatství pro svůj život. Nepozná životní samotu, protože bude mít za osobního věrného přítele samotného Boha. I ve své slabosti či

prohrách v něm bude mít oporu a dokáže být člověkem skutečně naděje.

V rodičovské péči o dítě však není dobré od sebe oddělovat vzdělání, výchovu a duchovní formaci. Nejlepší je, když se všechny tři propojují, spolupracují. Podobně, jako je třeba spojovat vaše rady či příkazy dětem s vaším osobním životem a příkladem. Nemůžeme žádat od dětí, co neděláme sami. Naopak, mnohé jim ani nemusíme říkat, protože to odpozorují na nás a přijmou za své. To ovšem platí nejen o tom pozitivním. Je dobré myslet na to, že vychováváme a učíme nejen tím, co říkáme či předvádíme, ale i tím, co sami jsme. Dobrý vychovatel proto stále pracuje i sám na sobě, stále se učí a zdokonaluje. Pak snadněji rozumí i tomu, koho vychovává a nachází stále nová řešení, která vycházejí z vlastní zkušenosti, i když sám sebe nedává okatě za vzor. Kdo bojuje s vlastními chybami a sám procvičuje zdokonalování ve ctnostech, ví, jak často prohrává a musí začínat stále znovu - jak důležitá jsou povzbuzení a motivace, jak velká musí být trpělivost se sebou samým! I to nám pomáhá být dobrými vychovateli.

Někteří rodiče dnes říkají: Dítě dáme pokřtít, aby nám jednou nevyčítalo, že jsme mu nedali, co jsme sami dostali, ale náboženství mu vnucovat nebudeme. Až bude větší, ať se rozhodne samo. To není moudré. Samozřejmě, že se jednou bude rozhodovat sám, ale když mu nedáme ani základní náboženské poznání, nemá ani co odmítnout, protože to nezná. Někteří dokonce říkají, že nebudou vůbec vychovávat, protože dítě na všechno přijde jednou samo. Pokud by byli takoví rodiče důslední, museli by říkat, nebudeme dítě ani posílat do školy, nebudeme ho nutit se

učit číst a počítat, protože až bude velké, může se pro to rozhodnout samo. Je jasné, že by šlo o naprosté selhání vychovatelů, kteří mají povinnost u dítěte vybudovat dobré základy, na kterých pak může samo stavět.

Kdy se s výchovou začíná? Hned, i když teď ještě nemá smyslu dítě poučovat. Kardinál Tomášek, který byl dříve profesorem pedagogiky, říkával, že to nejdůležitější ve výchově se dělá do tří či čtyř let. Jestli bude mít jednou váš potomek smysl pro řád a dochvilnost, můžete už nyní ovlivnit pravidelností spánku a jídla. Má-li jednou umět trpělivě čekat, nechejte ho trochu čekat na pravidelné jídlo, i když brečí. Má-li se jednou umět soustředit a nepřebíhat z jednoho na druhé, nechejte ho vyhrát si s jednou hračkou a nedávejte mu jich najednou mnoho. Chcete-li z něj mít malého diktátora, který si na vás jednou dupne a všechno si vytrucuje, přiskočte hned, jak zapláče a ukazujte mu, že jste tu jen proto, abyste plnili každé jeho přání. Chápete, že nenavádím k necitlivosti či nelásce. Dítě potřebuje růst v atmosféře lásky, porozumění a důvěry. Ale také se musí naučit, že skutečná láska není jen povrchní, nýbrž náročná, ale také pravdivá a spravedlivá, ba dokonce i schopná oběti, omezování sebe kvůli dobru druhého.

Malé dítě ještě nerozumí tomu, co říkáte, nebo o čem se mezi sebou bavíte, ale vnímá, jak komunikujete, zda je váš hlas laskavý a pokojný, nebo zda se hádáte a na sebe křičíte či je mezi vámi napětí. Chcete-li v dítěti vybudovat jeho dobrý vztah k vám, musíte mu věnovat čas a zájem. Umět pochovat, zpívat ukolébavky, později si s ním hrát či trpělivě odpovídat na stovky zvědavých otázek, to všechno jsou investice, které se jednou vrátí. Mnozí rodiče mají pokušení děti brzy opustit a dát je do jeslí, aby mohli více vydělávat a dítěti všechno koupit. To malé ale nevnímá rozdíl

mezi novým kočárkem a starým, který je zděděný po starších sourozencích, půjčený od příbuzných či sousedů. Ono nerozpozná hračku drahou a lacinou. Ono však dobře pozná, jestli pro něj máte čas, což je jistě to nejdražší, co mu můžete dát. Kdysi se žertovně kladla otázka: Co je domov důchodců? Odpověď zněla: Pomsta za jesle. Kruté, ale logické. Jestli dítěti ukážeme, že musí do jeslí, protože nám překáží v aktivním životě a výdělku, naučili jsme ho, co má udělat s námi, až budeme závislí na cizí pomoci.

Kdy se s výchovou končí? Staří říkávali, že cílem vychovatele je stát se zbytečným. Tedy předat dítěti vše podstatné, ale nevázat ho na sebe, vést k samostatnosti. Práce vychovatele končí tam, kde vychovávaný začal zodpovědně pracovat na sobě, když výchova přešla v sebevýchovu. Výchovu jsme položili základy lidské osobnosti, předali správné zásady, naučili hledat to, co je v Božích očích správné, naučili dítě dobře rozlišovat a rozhodovat, ukázali, jak na sobě prakticky pracovat, kde získávat povzbuzení a sílu. Máme naději, že i ono bude jednou dobrým vychovatelem další generace. Člověk totiž musí na sobě stále pracovat, neboť kdo přestane vychovávat sám sebe, ten se stává neschopným vychovávat druhé.

Jeden z vážných problémů současné doby je správné pochopení lásky. Pro mnohé se za tím krásným slovem skrývá jen sobectví nebo sex. Sebeláska je však ukradená láska, která nedělá člověka šťastným. Mnohé studie ukazují, že nejčastějším kořenem tohoto celospolečenského problému je chyba v rodině, která neuměla dávat lásku a vychovávat k lásce. Pro výchovu k lásce nestačí jeden, ale jsou potřební oba rodiče. Pokud projevuje lásku dítěti jeden a vede ho k tomu, aby dítě lásku opětovalo, naučí ho jen sobectví ve dvou. Správně vede dítě

maminka, která ho učí milovat tatínka, a tatínek, který ho vede k mamince. Pak může dítě pochopit, že láska je nezištné směřování k druhému. Dítěte se nikdy neptáme: Koho máš radši- tatínka, nebo maminku? Rodiče, kteří jsou v očích dítěte nerozlučně spojeni jako garanti stability domova a životní jistoty, nesmíme nikdy stavět proti sobě. Tam, kde se rodiče rozvádějí, připravují dětem obrovské trauma, protože ony nechtějí přijít o žádného z rodičů. Naopak, jako učitelé lásky máme povinnost ukázat, že láska je věrná, že všechno vydrží a nepřestává, ani když je to těžké, že umí odpouštět. A co se jednou odpustí, se už nikdy nepřipomíná, protože odpuštěné je smazáno. I Bůh, když něco odpustí, tak to už nikdy nepřipomíná. Kdo nezná osvobozující moc odpuštění, vleče po celý život svá zranění a chyby, kterých se nedokáže zbavit, a ony se stávají nesnesitelným břemenem. Nešťastný člověk pak může hledat zkratová řešení v útěku z reality třeba prostřednictvím drog. Takovému krachu se dá včas předcházet dobrou výchovou, která je ovšem náročná.

Jednou přijde období zvědavých otázek, kterými děti dovedou jít dospělým na nervy. Ptají se stokrát na totéž a stálým proč dovedou přivádět do rozpaků. Snažme se trpělivě odpovídat, protože v tom období děti pokračují v poznání daleko rychleji než studenti na univerzitě. Pro rodiče je to velká čest, že mohou být tak úspěšnými učiteli učenlivých žáků. Nikdy dětem neříkejme lež. Lepší je říct pravdu, i když neodpovíme na celou otázku vyčerpávajícím způsobem. Klasickým příkladem může být otázka: Kde se vzal bratříček? Můžete odpovědět: Maminka ho měla v bříšku a teď ho máš v kočárku. Pro tu chvíli to možná stačí. Jindy se zeptá: A jak se tam vzalo? Na to je možné říct hlubokou pravdu, která by při technickém

popisu nezazněla: To se stane, když se maminka s tatínkem mají moc rádi. Pak přijde doba, kdy o tom musí rodiče s dětmi mluvit daleko otevřeněji dříve, než to uslyší horším způsobem venku.

Mnohé dětské otázky mají náboženský charakter a jsou příležitostí k domácí katechezi. Když se zvědavé dítě ptá, kde se vzaly věci okolo nás, jak vznikl svět, je to příležitost mluvit nejen o šikovných lidech, ale i o Bohu Stvořiteli. Mnohé děti přemýšlejí i o smrti. To je klíčový moment pro správné životní nasměrování, je to příležitost mluvit o smyslu života a o našem cíli, o štěstí nebe i o cestě k Bohu. Musíme dát pozor, abychom děti nezklamali, ale ani jim špatnou odpovědí nepřipravili budoucí problémy. Potřeba správně odpovídat na upřímné i provokační náboženské otázky dětí malých, dospívajících i velkých, je pro rodiče výzvou k dalšímu vzdělávání v náboženství. Dětem je třeba zajistit náboženskou výchovu, kterou nabízí farnost či škola, ale to nemůže nahradit náboženskou výchovu od rodičů.

Základem náboženství je vztah k Bohu, který se nám dává poznat. Čím více se o něm, o jeho dobrotě a lásce, dovídáme, tím víc toužíme odpovídat na jeho lásku. Je nám blízký a probouzí další touhu po poznání a přátelství. Koho máme rádi, na toho často myslíme, rádi s ním mluvíme, nemáme před ním tajnosti, navštěvujeme ho a chceme se mu líbit. Děti, které rády napodobují rodiče, si také snadno vybudují správný vztah k Bohu, když mají možnost vidět, že jejich rodiče jsou také Boží přátelé, s Bohem často mluví v modlitbě a rádi Boha navštěvují v kostele, že se snaží poznat, co se Bohu líbí a co mu dělá radost. To nejdůležitější ve výchově zvládnete, když se vaše děti budou chtít líbit Bohu. Pak už se budete jen společně

snažit najít, co se Bohu líbí nejvíc, a jak se to musí dělat, aby to člověk zvládl.

Jak se modlit? Do modlitby patří všechno, co známe z přátelských hovorů a něco navíc. Do každého rozhovoru, když to nemá být samomluva, patří řeč i naslouchání. O čem mluvíme s Bohem? Podobně jako s lidmi mluvíme s Bohem o sobě, o něm, ale i o těch kolem, o těch, kteří nám leží na srdci, o tom, co prožíváme, co nás čeká, co se podařilo, co trápí. Prosíme i děkujeme, ale nejen to. Tak jako s lidmi mluvíme i s Bohem o těch nejobyčejnějších věcech. Pokud se však zamýšlíme nad Bohem a jeho skutky nejen v dějinách, ale i v našem životě, pokud se na něj umíme s láskou zahledět a zaposlouchat se do jeho hlasu, ať už ve slovech bible či v tiché ozvěně našeho svědomí, také ho obdivujeme, ba žasneme a to nás vede ke klanění, k vyznání lásky, která je nejhlubším ušlechtilým vztahem. Pokud jsme vzájemný vztah narušili, je na místě se omluvit. V rozhovorech mluvíme většinou vlastními slovy, jen občas někoho citujeme, nebo si vypůjčíme krásná cizí slova, když se zdají lepší, než jakých jsme my schopni. Tak nějak to může vypadat v modlitbě dospělých i dětí, ale přiměřeně upravené jejich věku. Aby si mohly děti slova druhých pro svou modlitbu vypůjčit, naučíme je zpaměti vhodné modlitby.

Prakticky to znamená: modlit se každý den aspoň ráno a večer. Modlitba nemusí být dlouhá, ale potřebuje dobré ovzduší, atmosféru. Měli bychom se na ni těšit. Ráno můžeme poděkovat za nový den a poprosit o Boží pomoc a ochranu před zlem či neštěstím a umínit si či slíbit Bohu, že se dnes budeme snažit být dobří. Do večerní modlitby patří poděkování za den, omluva za naše chyby či zloby (když vhodnými a nevyčítavými otázkami připomeneme jednotlivosti dne a necháme dítě posoudit, jestli to bylo správné a mohlo se to Bohu

líbit, nebo je třeba přiznat chybu, omluvit se a slíbit polepšení - tím učíme děti naslouchat hlasu svědomí a správně se rozhodovat). Patří tam také prosba za ty, na kterých nám záleží (rozšiřování pohledu na potřebné, které i konkrétně vyjmenujeme, rozšiřuje srdce a buduje vztah ke všem, za něž se modlíme). Patří tam i naslouchání Božímu slovu, ale u malých dětí to můžeme nahradit kratičkým vyprávěním o Pánu Ježíši. Příležitostí ke spojení s Bohem je třeba každé jídlo, když si zvykneme prosit před jídlem o požehnaní a po jídle poděkovat nejen lidem, ale i Bohu. Aby nám nevyschl pramen vlastních myšlenek či abychom mohli použít krásná slova jiných, naučíme se postupně zpaměti některé z modliteb užívaných v církvi – nejčastější modlitbou je: Zdrávas Maria a také kousky z bible, alespoň modlitbu Otče náš, kterou nám dal sám Kristus a Desatero Božích přikázání, která stručně shrnují to nejdůležitější, co od nás Bůh čeká.

Řekli jsme, že na dítě má vliv nejen to, co říkáte a děláte, ale i to, co jste. Dítě ovlivňuje i stav vaší duše. Vyjádřeno extrémně: Je zásadní rozdíl, jestli jsou rodiče zločinci, nebo světci. Pokud nemáte jiný motiv, právě láska k dětem by vás měla vést k tomu, aby vaše srdce bylo čisté a naplněné Bohem. Jako lidé slabí všichni hřešíme, ale jako lidé víry se snažíme co nejdříve povstat a ve svém úsilí o dokonalost začínat znovu. Křest vašeho dítěte, kdy si pak domů přinesete svaté dítě, vyzývá i k očistění vašich srdcí ve svátosti smíření. Při příležitosti křtu dětí by rodiče i kmotři měli jít ke svaté zpovědi a svatému přijímání, aby jejich srdce byla čistá jako kdysi po jejich křtu a naplněná Kristem.

Vědomí, že o vaše dítě pečujete společně s Bohem, vede vás rodiče k časté myšlence na Boha. Jste přece jeho blízcí spolupracovníci. Sami se tedy často ptáte

Boha, co a jak máte dělat, aby to bylo pro dítě to nejlepší. Sami mluvíte s Bohem o dítěti, ale i o vašem manželství, aby bylo stále otevřené Boží lásce, a domov, který vytváříte, byl malým kouskem ráje. I já vás provázím svou modlitbou a patříte mezi ty, kterým denně posílám požehnání. Vy také jako rodiče často dětem žehnejte, udělejte jim zbožně křížek na čelo, když jdou spát, nebo později, když budou odcházet z domu třeba do školy. Je to vaše právo. Máte velikou moc žehnáním svolávat na dítě Boží pomoc a ochranu.

První setkání končím svou modlitbou za vás: Dobrý Bože, děkuji ti za rodiče, kteří

se stali tvými spolupracovníky v tvoření. Děkuji ti, že jsi dal jejich lásce plodnost. Prosim tě, chraň je od zlého a stále naplňuj jejich srdce svou láskou, aby dovedli jeden druhého dělat šťastnými, aby pro své děti a spolu s nimi dokázali budovat šťastnou rodinu. Žehnej jejich dětem a přijmi všechno, co budou dělat ze skutečné lásky pro své děti, jako by to dělali pro samotného Ježíše, a dej jim za to také božskou odměnu - vždyť Ježíš nás učí, že co děláme pro ty nejmenší je, jako bychom to dělali pro něj samotného.

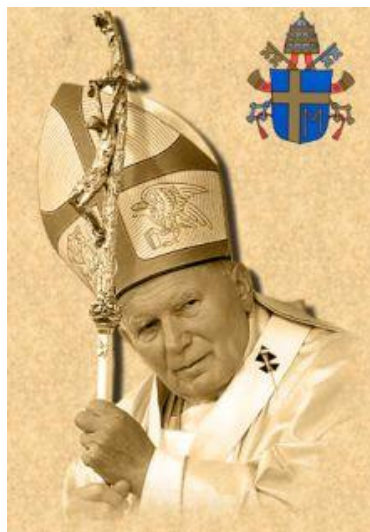
Z listu rodičům arcibiskupa Jana Graubnera, 2011

■ ■ PAPEŽ JAN PAVEL II.

1. května 2011 o neděli Božího milosrdenství byl ve Vatikánu blahorečen papež Jan Pavel II (18. května 1920 + 2. dubna 2005). Přečtěte si úryvky ze vzpomínek jeho spolupracovnice Dr. Wandy Póltawské z Krakova.*

Čtyři roky lágru bez zpovědi... Nevím, jak ostatní vězni... vždyť v dějinách lidstva byla odsouzcencům před exekucí dávána příležitost setkat se s Bohem a před katem přicházel k odsouzcenci kněz. Němci, hitlerovci, ani toto lidem nedopřáli, přestože na opascích uniforem měli vyražený nápis „Gott mit uns“. Třebaže to byl údajně věřící národ, tak všechny postřílené a zplynované kamarádky umíraly bez zpovědi... Po zkušenostech z lágru jsem od zpovědi nečekala lidské porozumění. Všichni bývalí vězňové se podobně jako já cítili být nepochopeni... Kněz ve zpovědnici, zaposlouchaný do toho, co jsem říkala, někdo, kdo kněžskou funkci plní právě tak, jako v evangeliu – připraven jít ne pět, ale spoustu kroků – a není mu lhostejné, co se stane s penitentem, s duší, která se mu svěřila. Pocit neuvěřitelné úlevy, že existuje někdo, kdo konečně chápe: „Jdi ráno na mši svatou, chod' každý den“. Mnohem později, když už jsem mohla z blízka sledovat, jak vnímal mši svatou, jsem pochopila, že pro něj to bylo samozřejmé, protože žil s Bohem. Nechtěl lidem dát sebe, ale dovést je skrze sebe ke Kristu...

Po horách jsem chodila odjakživa. Můj otec dovedl žasnout nad každým mráčkem na nebi a nad každou květinou na zemi. Lidé, s nimiž jsem později chodila po horách, skautky a skauti, kamarádi a kamarádky, „sbírali“ výlety, počítali vrcholy. Jejich cílem bylo mít vše v paměti nebo, jako ve skautské skupině, získat turistické dovednosti. Otec Karol Wojtyła, pro druhé Strýček, pro mě Bratr, chodil po horách, ale spíš bych řekla, kontemплоval hory. Jak jsme tak chodili společně, bylo vidět, že pro něj jsou tyto výlety jediným velkým hymnem velebícím slávu Stvořitele. Jeho láskyplný pohled, plný úžasu z krásy přírody, byl plný lásky ke Stvořiteli.

Každý jeho krok byl modlitbou, do jejíž intimity nás po bližším seznámení pozval. Tak začaly naše výlety, které byly skutečně vždy tím, co jsem nazvala rekolekcemi. Byly to dny, kdy se člověk odpoutává od země, aby se přiblížil k Bohu; a jestliže se zas vrací k zemi, pak proto, aby ji posvětil. Kontemplanace krásy okolo a hluboký smysl stvoření, jež jsme s úžasem pozorovali, se na těchto putováních splétaly a doplňovaly. Dny plynuly, jeden za druhým, stále hlouběji se vrývaly do srdce, do duše, jako drobné kapky, které se nepozorovaně stékají, a potom vyvrhou zurčícím proudem a jako rozvodněný potok strhávají všechno kolem.

Vstoupili jsme do tohoto potoku, a tak plynul náš život vzedmutou vlnou, kterou nemohlo nic strhnout zpět, ani přerušit, ani obrátit její směr. Byl to proud života, jednoznačně zaměřený ke svému určení. Každý lidský život směřuje k zakončení, jímž je Bůh, jen tempo je rozmanité. Ne každý vpadá do hlavního toku, jak to bylo dáno nám.

Z knihy Deník přátelství

■ ■ INICIATIVA 17-11

Děkujeme Pavlovi Marešovi za letošní pokračování přednášek inspirovaných naukou církve o společnosti. Letos proběhla opět celá řada přednášek, na které přichází nejen naši farníci, ale i zájemci z Prahy. Za organizování této dlouhodobé a ojedinělé série vzdělávání máme pochvalu i od prof. Lubomíra Mlčocha, člena Papežské akademie společenských věd.

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci po mši sv.	
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupiny	Společenství matek	pondělí po mši sv.
	Společenství Effatha	čtvrtek 19.00 – 21.00
	Mariina Legie	pondělí 19.00
	Lectio Divina	jednou v měsíci dle ohlášek
Přednášky o sociální nauce církve	druhá středa v měsíci od 19.00	
Biblická hodina	první středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 6. třída	středa 16.00
Mládež	biřmování – příprava	neděle po večerní mši sv.
	ostatní	neděle po večerní mši sv.
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30; doprovází dětskou mši sv.	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	Pondělí a středa od 9.30	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Sportovní odpoledne	sobota od 14.00 – floorball	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí, příprava na svátost manželství a příprava dospělých na biřmování dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Slovo na závěr

Kristus řekl Samaritánce u studny: „Přichází hodina, ano již je tady, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili.“

(Jan, 4, 23).

Předložka „v“ znamená prostě „v jednotě s“. Jinými slovy, Kristus říká, že si Otec přeje, aby ho lidé ctili, a byli přitom v jednotě s Duchem.

Vstoupit do takového vztahu není vůbec těžké. Stačí jen tomuto velikému Pomocníku říci: „Pomoz mi!“ Tehdy se tě Duch Boží dotkne a doslova ti pomůže vztáhnout ruku a přijmout, co má pro tebe Bůh připraveno. Je důležité, aby sis uvědomil, že jednotlivé osoby Trojice spolupracují na společném díle – aby byla naplněna tvá potřeba. Jsou jako dokonalý tým, spojený jedinou podstatou, který pracuje v naprosté shodě a věčné harmonii.

Duch svatý je právě teď na zemi. Vlastně víc než to – právě nyní čeká trpělivě na tvé pozvání.

Stačí jen říci, ba jen zašeptat: „Duchu svatý, prosím, pomoz mi!“

Stačí jediné slovo.

Benny Hinn, Dobré ráno, Duchu svatý
vydavatelství Postilla, Praha 2002

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha - Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: janbalik@gmail.com

www.farnoststrasnice.cz